

Prædiken til Allehelgensdag

Som optakt til årets højtideligholdelse af festen for Alle Helgen bringes her en prædiken af Clervaux-klostrets abbed

Af abbed Michel Jorrot OSB ¹

Kære brødre og søstre.

Vi er alle i stand til at skelne mellem en direkte TV-udsendelse og en genudsendelse. Når den direkte udsendelse gør et så stærkt indtryk på os, er det, fordi dét, vi ser på skærmen, foregår på nøjagtig samme tidspunkt – blot et andet sted. Det er næsten, som om vi selv er med i dét, der foregår. I genudsendelsen bevarer informationerne godt nok deres vægt, men vi er bevidste om, at dét, vi ser, allerede er passé. Samtidigheden er væk. Og måske er afviklingen af genudsendelsen blevet tilrettelagt, så man ikke viser alt dét, som i den tidligere udsendelse var som taget lige ud af virkeligheden. Noget er gået tabt. Forhold som disse gør, at vi vil kunne forstå, hvorfor vi især i dag – men også årets andre dage – bør ære alle helgenerne.

I dagens læsning fra Johannes' Åbenbaring skriver Johannes: "*Derefter så jeg, og se, der var en stor skare, som ingen kunne tælle, af alle folkeslag ...; de stod foran tronen og foran lammet ...*". Dette skrev Johannes hen imod slutningen af det første århundrede. Men dét, han så, var noget, han her og nu opfattede med sine sanser. Også for os i dag er denne himmelske virkelighed aktuel. Når vi læser denne beretning, får vi at vide, hvad der sker i himlen netop nu. Som vidnesbyrd om evangelistens oplevelse har beretningen mange år på bagen. Men den begivenhed, vi i dag præsenteres for, foregår her og nu. Det er, som står vi her overfor en direkte udsendelse.

På samme måde forklarer Johannes os også i den anden læsning, at det skyldes den store kærlighed, som Faderen har vist os, at vi er Guds børn. Igen præsenterer dette brev af den hellige Johannes, der blev udfærdiget for 2000 år siden, os for en virkelighed, som vi lever i her og nu. Disse ord rækkes os hen over de mange år, for at vi umiddelbart skal kunne føle os omfattet af Guds kærlighed. Kort

¹ Oversat af Hans Thulstrup

sagt er der ikke noget i disse to læsninger, der minder om genudsendelser. Der er ikke tale om forskydning i forhold til den virkelige tid.

I Evangeliets tekst med saligprisningerne møder vi derimod et andet aspekt. Ser vi bort fra den første saligprisning, er alle de andre forbundet med et løfte, idet verberne her er i futurum: *"Salige er de sagtmødige, for de skal arve jorden. Salige er de, som sørger, for de skal trøstes. Salige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed. Salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud. – Etc."* Og til sidst erklærer Jesus tilmed: *"... jeres løn skal være stor i himlen"*.

Disse udtryk åbner perspektivet mod den endelige bestemmelse, som Gud kalder os til. Tænker vi på de helgener, der netop nu befinder sig i den store skare foran Gud, så forstår vi, at de har fået dét, som saligprisningerne har stillet dem i udsigt, idet de har arvet jorden, de er blevet trøstet, de har mødt barmhjertighed, de ser Gud – osv.

Og her ligger beviset for, at Evangeliet er blevet virkelighed for dem. Dét, som vi her og nu direkte får at vide om dem, præsenteres for os som vor egen fremtid; på samme måde som Evangeliet for dem forkyndte den fremtid, som de her og nu oplever i himlen.

Dette gør det muligt for at forstå to forhold. For det første overbringer Guds Ord os direkte nogle kendsgerninger, som altid vil have den samme aktualitet, eftersom det drejer sig om at knytte bånd mellem os og helgenerne, som jo også er levende personer. Det er det samme, vi vil komme til at opleve i Eukaristien. Ved dette sakramente, som fuldbyrdes ved præstens gentagelse af Jesu ord, bliver Kristus virkelig nærværende på altret, idet han gør os til samtidige vidner til sit eget offer og gør sig selv samtidig med os i tid.

I relation til vor egen fremtidige skæbne vil vi for det andet reflektere over helgenernes aktuelle virkelighed set i relation til saligprisningernes løfter.

Det aktuelle aspekt ved de sidste tider - sådan som disse opfattes i lyset af den himmelske virkelighed - bringer nemlig et uovervindeligt håb til vor verden, hvis fremtid er så truet af destruktiv angst. Da den hellige Johannes skrev Åbenbaringen, var Kirken udsat for forfølgelser, men alligevel kunne man glæde sig ved budskabet om Guds Rige. Således er den opstandne Kristi sejr – ligesom helgenernes – for os ikke blot en "genudsendelse" af en tidligere virkelighed. Uden hensyn til forskel i tid viser den os den fuldbyrdede frelses virkelighed, for at den her og nu også kan blive os til del.

Et udtryksfuldt eksempel på denne virkelighed blev oprullet for øjnene af dem, der så den jubel, der opstod, da den hellige Thérèse af Jesusbarnets² relikvier ankom til Bagdads lufthavn i november 2002 lige efter en gruppe FN-observatører. For de mennesker, der var mødt frem, var det som om den lille Thérèse – i kraft af sine knogler – var til stede her og nu samtidig med, at hun er i himlen. Der var tale om en umiddelbar opfattelse af hendes tilstedeværelse, ikke kun om fri fantasi. Efter at være ankommet til katedralen blev relikvierne æret af mennesker af alle konfessioner. En muslim, der var ansvarlig for sikkerheden, havde følgende bemærkning til ærkebiskoppen: "Men det er jo som en bryllupsfest!" Ja, det drejer sig om et bryllup mellem himmel og jord, mellem det usynlige og det synlige; det drejer sig om, at helgenernes kærlighed og medfølelse besøger vor plagede verden.

Lad os i dag bede helgenerne om at bøje sig ned til os, for vi har behov for at styrke vort håb ved deres tilstedeværelse.

Amen.

² Dvs. den hellige Thérèse af Lisieux. Red.